

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 10.923 van 24 november 2014
in de zaak A. 214.027/XIV-36.016**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Linda Luytens
 kantoor houdend te 1090 Brussel
 Lakenselaan 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 oktober 2014, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 129.267 van 12 september 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 oktober 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. De verzoekers hadden voor de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat noch de aanvankelijk bestreden beslissing, noch

het advies van de ambtenaar-geneesheer een onderzoek bevatten naar de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster. Noch in de overwegingen, noch in de conclusie van het advies zou enige verwijzing naar dat onderdeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) staan.

In het bestreden arrest wordt hierop geantwoord dat “de ambtenaar-geneesheer erkent [...] dat verzoekster lijdt aan een bepaald ziektebeeld” maar dat diens oordeel dat “uit het voorgelegd medisch dossier [...] niet [kan] worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” een medisch oordeel is dat aan de ambtenaar-geneesheer toekomt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat “het [...] precies [is] omdat de ambtenaar-geneesheer geoordeeld heeft dat de ziekte van verzoekster een zekere ernst betreft dat hij heeft onderzocht of verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst kan beschikken over de benodigde zorgen en medicatie en of deze voor haar toegankelijk zijn” en dat “uit zijn onderzoek [...] dit zo [blijkt] te zijn” en besluit dat “de eindconclusie van de ambtenaar-geneesheer [...] deze redenering, conform de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dan ook treffend samen[vat]”.

Met de aangehaalde motivering heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk de kritiek van de verzoekers beantwoord en vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer de beide in artikel 9ter van de vreemdelingenwet bedoelde elementen heeft onderzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dan ook terecht dat geen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ voorligt. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

2. In punt 2.21 van het bestreden arrest antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt hij dat “uit bovenstaande bespreking en uit de lezing van de omstandige motiveringen blijkt dat de gemachtigde zijn beoordeling slechts heeft gemaakt na grondig en bovendien omstandig onderzoek van de feiten die verzoekers hun zaak daadwerkelijk kenmerken”, “dat het uiteindelijke oordeel van het bestuur andersluidend is dan het eigen oordeel van verzoekers over hun situatie, betekent immers niet automatisch dat het oordeel

van het bestuur onzorgvuldig tot stand kwam” en dat “verzoekers [...] er niet [in slagen] aan te tonen dat het oordeel van het bestuur op onjuiste feitelijke gegevens zou zijn gebaseerd”. Daarmee komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk tegemoet aan de kritiek die de verzoekers hebben ontwikkeld in het derde onderdeel van het enige middel dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aangevoerd. Het tweede onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

3. De kritiek die de verzoekers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aangevoerd tegen de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd in zijn beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling, wordt in punt 2.19 van het bestreden arrest beantwoord. Met de loutere kritiek dat “verwijzing naar die bronnen geen voldoende garantie biedt voor de algemene beschikbaarheid” maken de verzoekers niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte stelt dat zij niet aantonen dat de informatie onjuist zou zijn. Het derde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig november tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams